

En Manel, pescador artesanal del Port de la Selva

>> El Port de la Selva, dissabte al migdia. Sortim a calar.

Text i fotos > **EDUARD MARTÍ**

Després de molts dies pendents de les previsions meteorològiques, aconseguim sortir. En Manel és una persona afable, treballadora, i té una mirada que genera confiança. És un home de mar. Ja fa més de vint-i-cinc anys que surt a navegar, sempre per la mar d'Amunt, a buscar-se la vida i a fer allò que li agrada més, pescar.

Sortim un bonic dissabte de gener, d'aquells dies clars i sense tramuntana, maleïda per a uns i agraïda per a uns altres. La barca d'esquelet de fusta i estil mallorquí ja navegava amb el pare d'en Manel, i em diu

que abans, havia estat d'uns altres propietaris: és una embarcació de tercera generació. Em confessa, quan el provocho i l'interpello, que no té clar qui continuarà l'ofici: «Com et veus d'aquí a deu anys?». Arrufa el nas, no m'ho diu directament, però entre línies interpreto que no ho veu gaire clar. Immediatament, però, com il·luminat per una dosi d'esperança, em respon: «Pescant!».

Avui anem a calar i demà diumenge llevarem les xarxes. En Manel ha escollit dos indrets on creu que trobarem sèpies i, si tenim sort, també rogers i peix

>> Cerquem la zona més bona per calar.

de roca. L'art de calar requereix organització, desmar les xarxes harmònicament recollides, i quan es troba la plaça adequada, deixar-les caure suaument al mar perquè, tot dansant amb el seu propi pes, es vagin alineant correctament per capturar després el preuat peix. Les zones que hem escollit són de terra sorrenca, ideal per pescar sèpia.

La feina de pescar no és fàcil, i cada cop pateix més dificultats pels preus dels materials, dels combustibles i les normatives exigents que limiten el nombre de pescadors. Sobretot, per una burocràcia que no distingeix el pescador artesanal del industrial. Al Port de la Selva en queden set, i a la mar d'Amunt una vintena, que, tot i els entrebancs, es reparteixen el litoral. No obstant això, certament és el temps el que dicta els dies per poder sortir al mar. Abans de les previsions meteorològiques a l'instant, es deia que de Sant Baldiri a Sant Jaume no calien informes meteorològics: era el millor període per anar en mar. En Manel em comenta que hi ha vora noranta dies mal comptats l'any, menys d'un centenar, per pescar prou per cobrir despeses i guanyar alguna cosa per fer calaix.

Diumenge ens toca llevar les xarxes. Sortim ben d'hora. Durant el trajecte, cavillem si avui serà un bon dia. Comencem per la zona que queda més a prop del Port. Les primeres xarxes han estat generoses, però a mesura que passen els minuts se'ns abaixen els fums, el mar ens dona una lliçó d'humilitat. A punt de llevar les darreres xarxes, fem recompte de quantes peces ens caldrien per rebre un bon jornal. Fem números ràpids, una dotzena de sèpies més.

Rogers, sèpies, clavellades, un meravellós rap, alguns molls i tres estrelles de mar que tornem sense dubtar al blau cel del mar. En Manel em reconeix que «ha estat un dia d'aprovat justet». Tot i això, de tornada al Port, fondegem a prop del far de la punta de s'Arenella i ens fem un regal: recollim amb traça i dedicació una vintena de garoinetes. Ara sí, tornem cap a casa.

Arribats al Port, deixem el peix a la confraria i enllestim revifant la complicitat generada aquests dos dies tan intensos. El temps és capritxós i la incertesa juga sempre a casa. És un ofici sofert. Se surt a la mar amb ganes, esperança i dosis de sort, que converteixen la pesca artesanal en un veritable art.

>> Preparem les xarxes.

>> Unim els diferents tramats de xarxes.

>> Calem les darreres xarxes.

>> Diumenge sortim d'hora a llevar les xarxes.

>> Les primeres captures cauen dins la barca.

>> Evitem barrejar determinats peixos; cada peix al seu cabàs.

>> En Manel, pensatiu: «Tindrem èxit?».

>> La sort ens acompanya: és la segona clavellada.

>> L'art d'agafar garoines.

>> Després d'haver deixat el peix a la confraria.